

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Teuto adulter noctu rediens domum, capite diabolico vxori apparet &
domesticis, donec sacrâ confessione expiatus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

Sed post peracta ritè sacra, dicere
 Is bona rogatus verba, dixit optima,
 Hiante plebe, Patribus laudem Deo,
 Et Thaumaturgo gratias habentibus.

Ita fit: Achates aut potentior lapis
 Aliquando turpi repperitur in luto;
 Sic & reperta est Insula in carbonibus;
 Erro, repertum est Insulâ dignum caput.

*Teuto adulter noctu rediens domum, capite
 diabolico uxori apparet & domesticis, de
 nec sacrâ confessione expiatus est.*

Lib. Apum exemp. 81.

R Idebat ore Luna formosissimo,
 Nam pridiano se imbre curiosius
 Lauerat, vt astra luce fuscaret suâ,
 Solaque choream nocte cælestem daret,
 Vidente & invidente stellarum grege.

Ecce remeabat à scelere adulter suo;
 Is Teuto, quamquam vir malus, miles bonus,
 Dumque obferatam pulsat & pulsat domum,
 Baubantque vigiles è suo canes toro,
 Proprii aduolare, & allatrare limina,
 Vxor fenestram referat, & quis ibi, rogat.

Ego ego (maritus infit) actutum fores.
 Prospectat illa, & protinus monstri videt
 Horribilis ora, & vt maritum vox sonet,
 Vt vestis etiam iuret esse ipsissimum,
 Frons alia tamen est, nasus alter & coma,
 Et oculi & aures. Proh fidem immortalium!

Exclat

Exclamat, & se muniens densâ cruce,
 » Quid video? Quid (reclamat ille) quid malum
 » Improba videres? ianuam aperiri iube,
 » Nec me hic morari frigore rigentem sine.
 Mox trepida, quantâ voce clamari pote,
 Dauos, Dromones, & Lycissas & Syras,
 Ac si domus flagraret, è stratis vocat.
 A seminudis atque semisomnibus
 Properatur. Inter ista Teuto ianuam
 Cardinibus imis panè vellit; peierat,
 Famulis minatur horrida. Illo curritur,
 Rogatur, Ecquis hircus iste sit improbus,
 Foras arietans pedibus? Hic frendens herus:
 » Age, pande portam quadrigemine furcifer,
 » Videbis hircum, & arietantem senties.
 Minas heriles audiens, caput fricat,
 Tremulaque dextrâ pessulum Dauus mouet.
 Vix ipse pedibus presserat primoribus
 » Limina. Quid istuc est rei? ô quàm horrendus es,
 » O here? profantur tota famulantum manus,
 Pedem retorquent, seque muris apprimunt.
 Ast vt videndum se suis canibus dedit,
 Mox hi in latibulum se dedere profundius,
 Caudis subactis, auribus sublimibus:
 » Et vxor: O marite, quis te dæmonem?
 » Quid dæmonem, inquit Teuto. Non, inquâ, vides,
 » Aut illa, quàm sit oculus igneus tibi
 » Fornacis instar? ora quàm nigrantia
 » Carbonis instar? Quàm capilli se tui
 » Instar Medusæ, instar colubrorum vibrent?
 » Et illa capiti quæ residunt cornua,
 » Et ista rostri pondera haud sentis tui?

H 3

Atto-

Attonitus intrat, atque formæ iudicem
 Repentè speculum consulit, vultum videt
 Furuum, pudendum, coniugemque dæmonum.
 Exinde properat in recessum se abdere,
 Etiam in tenèbris oculens velo caput,
 Noctemque reliquam lacrymis immergere,
 Spondetque manè Curionis ad pedes
 Accidere, sacris subdere manibus caput.

Aurora vix salute donarat diem,
 Cùm Teuto, sponsionis hesternæ memor,
 Se solus effert laribus, Aedem cogitans.

Tunc è suili grunniens gens porcia,
 Inde ex ouili cum suis gnatis oues,
 Aliunde capræ, fors & istorsum boues,
 Et pars in agros, pars abibant in nemus,
 Aliæ aliorum, quæque cum suo pedo, &
 Pedi magistris, & magistris fistulæ.

Horrificus ecce Teuto prodit obuius,
 Tantiq̄ue spectri panicus terror rapit
 Capras, & agnos, & boues, oues, sues,
 Horum & magistris, & canes pecuarios,
 Vt hac & illac in fugam omnes prouant,
 Omnesq̄ue balent, mugiant & grunniant:
 Ouesq̄ue capris, bobus agnos, his sues
 Mixtos videres, quidquid in clamauerint,
 Quidquid Menalæ & Tityri iactauerint,
 Seu cespitem, seu saxa, seu lutum pedo.

Vestibulo ab ipso conspicatus Curio
 Monstrum aduenire iam propinquum, intro citus
 Se recipit, Aedem claudit, obdit pessulum,
 Ad vndæ ahenum lustricæ se proripit,
 » Dextram armat aspergillo, & Intret, vt volet.

Pede

» Pede Teuto portam tundit, & Quis dæmonum?
 » Scitante Curione; Nil ego dæmonis,
 » Ego sum misellus Teuto, sat aliàs tibi
 » Cognitus. *Curio*. Et vnde huc, vnde tam Plutonia
 » Tibi ora fumant? fascino vel vnguine
 » Fòrs Lamia te volatica abs te transtulit?
 » *Teut.* Nec faga, nec strix vlla me horrendum dedit,
 » Sed noxa, sed vindicta maculati tori
 » Os mihi dedere dæmonis. Pandit fores,
 » Introque gressum lustrat vndà Curio.
 » Mora nulla, subiens Teuto cancellos factos,
 » Scelerum mephitim, lacrymis pluentibus,
 » Stupente Curione funditus lauat.
 » Dum mentis atræ vultus exit pulchrior,
 » Tum pariter oris pristini decus redit,
 » Terribilis ille rictus, aures, cornua
 » Extemporali euanuère dæmoni,
 » Vt redderetur Teutoni suum caput.
 » Ita iussit expiata conscientia.

*Iapones duo venatores, Neophytus vnus, al-
 ter Gentilis, certant inter se, Quis verus
 sit Deus.*

Ex liter. Japon. 1613.

Soliti ferinâ viuere Iapones duo
 Sibi calcar ambo mutuuum in siluas dabant,
 Vbi & voluptas & lucrum est, crebro feras
 Sclopo, vel ense, vel sagittâ persequi.
 Hos aut propinquus sanguis, aut vicinia
 Nexerat arcto vinculo: impensè tamen

H 4

Fun-